

отклањања поремећаја у спољнотрговинској размени, односно у платном билансу, које мере трају одређено време.

Полазећи од реченог, Уставни суд Југославије оценио је не само да је Савезно извршно веће овлашћено да донесе оспорену одлуку, већ и да је та одлука у складу са Уставом СФРЈ и са савезним законом.

*(Решење УСЈ, У број 164/87, од 15. априла 1987)*

## ШТЕТА УЧИЊЕНА ВОДАМА И РИБНОМ ФОНДУ

Правилником председника Републичког комитета за пољопривреду, шумарство и водопривреду, утврђена је висина накнаде штете причињене рибаљем фонду и риболовним водама.

Радна организација К, покренула је пред Уставним судом Југославије поступак за оцењивање уставности оспореног општег акта, истичући да је он у супротности за Законом о облигационим односима, а уређује нешто што може бити уређено само законом, па је оспорени правилник због тога и неуставан.

Воде и водотоци, као добра од општег интереса, уживају, према члану 85. Устава СФРЈ, посебну заштиту и користе се под условима и на начин прописан законом.

Републичким законом о слатководном рибарству утврђен је начин заштите риболовних вода и одговорности за штету која се причињавља рибљем фонду у тим водама. Републички орган за пољопривреду, шумарство и водопривреду, овлашћен је — одредбама тога Закона — да прописује висину накнаде те штете.

Уставни суд Југославије оценио је да је оспорени правилник у складу са Уставом СФРЈ, и да није у супротности са савезним законом. Тај правилник, наиме, не утврђује обавезу накнаде штете, која се утврђује законом, већ утврђује висину накнаде причињене штете. Стога, по оцени Уставног суда Југославије, прописивање висине накнаде штете у одређеним случајевима, није уређивање односа који може бити уређен само законом, већ елемент утврђивања висине накнаде штете, што је стручно питање које, у складу с овлашћењем из Закона, може решавати надлежни орган управе.

*(Одлука УСЈ, У број 196/86, од 15. априла 1987)*

Припремио Б. Бурковић

## ОДАУКЕ САВЕЗНОГ СУДА

### ПРЕКИД ЗАСТАРЕВАЊА ИЗВРШЕЊА КАЗНЕ

Пресудом Окружног суда у Лесковцу К број 30/80 од 23. децембра 1980. године оптужена је оглашена кривом за кривично дело проневере из члана 251, став 2. у вези са ставом 1. и за кривично дело фалсификовања исправе из члана 233, став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона СР Србије, за која је по утврђењу појединачних казни, осуђена на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци.

Пресудом Врховног суда Србије Кж број 212/81 од 10. априла 1981. године преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о казни, тако што је Врховни суд Србије оптужену осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци.

Решењем Окружног суда у Лесковцу ИК број 125/85 од 29. августа 1985. године осуђена је упућена на издржавање казне. Својим решењем К број 30/80 од 6. септембра 1985. године Окружни суд у Лесковцу одбио је предлог осуђене и њеног браниоца да се донесе решење којим ће се утврдити да је наступила застарелост извршења казне која је осуђеној изречена. Против овог решења осуђена и њен бранилац изјавили су жалбу коју је Врховни суд Србије својим решењем Кж II број 441/85 од 4. октобра 1985. године одбио као неосновану.

Против решења Окружног суда у Лесковцу К број 30/80 и решења Врховног суда Србије Кж II број 441/85 савезни јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 365, тачка 3. Закона о кривичном поступку, у вези са чланом 97, став 1, тачка 5. Кривичног закона СФРЈ, са предлогом да Савезни суд уважи захтев, укине првостепено и другостепено решење и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

У свом захтеву савезни јавни тужилац истиче да је наведеним решењима повређен кривични закон на штету осуђене јер се према члану 97. став 1. тачка 5. Кривичног закона СФРЈ изречена казна не може извршити када протекну три године од осуде на затвор преко једне године. Одредбом члана 99, ст. 1. и 3. Кривичног закона СФРЈ предвиђено је да застаревање извршења казне почиње да тече од дана када је пресуда постала правноснажна, с тим што се застаревање прекида сваком радњом надлежног органа која се предузима ради извршења казне. У конкретном случају, пресуда којом је окривљена постала је правноснажна 10. априла 1981. године, а осуђена је позив за издржавање казне примила тек 29. августа 1985. године, односно по протеклу више од четири године по правноснажности пресуде. Радње које је предузео Општински суд у Лебану, као стварно али не и месно надлежни суд за извршење изречене казне, ради прибављања адресе осуђене и уручења позива за издржавање казне, не представљају процесне радње које у кривично-правном смислу прекидају ток застарелости извршења казне. Према томе, прва радња која је предузета по закону у циљу извршења казне је доношење решења ИК 125/85 Општинског суда у Лесковцу од 29. августа 1985. године, па како је иста предузета по протеклу рока од три године од дана правноснажности пресуде, то су, по мишљењу савезног јавног тужиоца, били испуњени услови да се донесе решење којим би се утврдило да је у смислу члана 97, став 1, тачка 5. Кривичног закона СФРЈ наступила застарелост извршења изречене казне.

Савезни суд је, пошто је размотрио списе предмета и оценио наводе захтева, нашао да захтев за заштиту законитости савезног јавног тужиоца није основан.

Према одредби члана 22. Закона о редовним судовима СР Србије општински суд је стварно надлежан суд за извршење кривичних санкција, а према члану 87. Закона о извршењу кривичних санкција СР Србије за извршење је надлежан општински суд на чијем подручју осуђено лице има пребивалиште односно боравиште.

У конкретном случају није спорно да је Општински суд у Лебану поступао као стварно надлежан суд, а до момента сазнања адресе осуђене, овом суду није било познато да је месно ненадлежан, пошто му је по основу месне надлежности и била достављена извршна одлука Окружног суда у Лесковцу са захтевом за извршење казне. Одмах након тог сазнања предмет је достављен стварно и месно надлежном суду — Општинском суду у Лесковцу.

Према томе, по оцени Савезног суда, у конкретном случају није спорно да су радње које је предузео Општински суд у Лебану у оквиру своје стварне надлежности, а до утврђивања његове месне ненадлежности, предузете од стране надлежног органа.

По оцени Савезног суда радње које је предузео овај суд ради утврђивања боравишта осуђене, односно њене тачне адресе, у циљу упућивања осуђене на издржавање казне, имају значај радњи којима се прекида ток застаревања извршења казне, јер су управо и предузете ради извршења казне. Наиме, осуђеном лицу се не може упутити позив за издржавање казне или наредба надлежном органу СУП-а за принудно

упућивање у казнено-поправну установу, ако суду није познато место боравишта осуђеног лица или његова тачна адреса.

Према одредби члана 99, став 3. Кривичног закона СФРЈ, застаривање се прекида сваком радњом надлежног органа која се предузима ради извршења казне. То значи да је свака радња која се предузима ради извршења казне у кривично-правном смислу подобна да изазове прекид тока застаривања извршења казне. Тим пре што закон предвиђа обавезу суда да утврди тачну адресу осуђеног лица, исто као што предвиђа и обавезу да суд осуђеном лицу упути позив за издржавање казне. Стога, радње које суд предузима ради утврђивања адресе осуђеног лица нису необавезно административно комуницирање са другим органом или организацијом, него обавеза суда да у оквиру своје стварне надлежности поступа по закону.

Према томе, ако суд који је био стварно надлежан за извршење казне, предузме радње у циљу утврђивања пребивалишта или боравишта осуђеног лица, ради његовог упућивања на извршење казне, а по прибављеном извештају утврди да се пребивалиште осуђеног лица налази на подручју другог суда и да је тај други суд месно надлежан, по правилној примени члана 99, став 3. Кривичног закона СФРЈ, радње које је предузео стварно надлежан суд, предузео је надлежни орган па не представљају радње којима се прекида ток застаривање извршења казне.

Стога је Савезни суд својом пресудом Кзс број 19/87 од 12. маја 1987. године захтев савезног јавног тужиоца одбио као неоснован.

Припремио Александар Лазовић

## ОДЛУКЕ УСТАВНОГ СУДА СРБИЈЕ

### ДОПРИНОСИ ЗА ЗАДОВОЉАВАЊЕ ЗАЈЕДНИЧКИХ ИНТЕРЕСА И ПОТРЕБА

Самоуправна интересна заједница здравствене заштите општине Краљево поднела је захтев за оцену уставности одредаба Одлуке о привременом утврђивању обавеза обезбеђивања средстава за задовољавање заједничких потреба и ослобађање неких корисника те обавезе.

У представци је наведено да скупштина општине није овлашћена да прописује олакшице за доприносе који нису њен приход, а тиме се заједници наноси ненадокнадива штета, јер се стварају губици у здравственим радним организацијама са којима се врши размена рада у оквиру заједнице.

Скупштина општине Краљево у одговору на наводе у представи истакла је да је Скупштина општине 3. октобра 1986. године донела Аутентично тумачење за одредбе чл. 25. и 26. Одлуке по коме се ослобађање од плаћања доприноса самоуправним интересним заједницама друштвених делатности за 1985. годину може извршити под условом да су ове одредбе Одлуке преузете у одговарајућим одлукама самоуправних интересних заједница.

После овог одговора, од заједнице здравствене заштите затражено је обавештење о томе да ли је заједница донела самоуправни општи акт о утврђивању висине доприноса за 1985. годину сходно одредбама члана 59. Закона о здравственој заштити.

У току поступка Самоуправна интересна заједница здравствене заштите општине Краљево обавестила је Суд да Скупштина ове Заједнице није била у могућности да донесе одлуку о висини доприноса зато што оснивачи Заједнице нису закључили Самоуправни споразум о основама плана како је то предвиђено чланом 68. Закона о здравственој заштити.